

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Z. A. B. A.-A.**
nar. X.
státní příslušnost X.
t. č. pobytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29. 1. 2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočníku z jazyka arabského Ing. Abderezaku Arabovi, bytem V. 527/61, B. se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši **789 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) cit. zák. jako nepřipustná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je Francouzská republika (dále také jen „Francie“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval ze své vlasti dne letecky z Bagdádu do Dauhá, a odtud dále do Paříže a do Vídně. Cestoval na základě schengenského víza vydaného Francouzskou republikou. Žalobce uvedl, že si francouzské vízum vyřídil za účelem turistiky, měl jej dokonce třikrát a opakovaně na ně přijížděl do Evropy. V Brně má nějaké známé. Do Francie zpět odcestovat nechce, protože tam nikoho nezná a je tam drahé.
3. Žalovaný v průběhu řízení na základě informací ze Schengenského vízového systému zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum s platností ode dne 5. 6. 2019 do dne 1. 12. 2019 s vícenásobným vstupem a počtem dní (90). Proto žalovaný požádal Francii o převzetí žalobce. Francie přípisem ze dne 13. 1. 2020 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III.
4. Při posouzení otázky systematických nedostatků žalovaný vycházel zejm. z Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. Žalovaný ohledně této otázky uzavřel, že Francouzská republika netrpí tzv. systémovými nedostatky a její azylový systém je plně koherentní se systémem ČR a s normami EU. Dále žalovaný hodnotil, zda je na místě aplikace čl. 17 nařízení Dublin III., podle něhož může dojít k převzetí příslušnosti členským státem. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné vazby a nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Francouzské republice. Žalovaný proto nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, neboť příslušným členským státem je Francouzská republika. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce především uvedl, že jako účastník řízení byl zkrácen na svých právech. V první řadě namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 17 téhož Nařízení. Konkrétně toto pochybení spatřuje v tom, že se žalovaný měl zabývat tím, zda přemístění žalobce do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků v azylovém řízení a podmínkách přijímání žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27 a dále také usnesení ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015-19).

7. Posouzení systematických nedostatků obsažené v napadeném rozhodnutí není dostatečné. Žalovaný totiž pouze obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU nebo ze strany Soudního dvora EU či ESLP či UNHCR, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve Francii. Podle judikatury je však domněnka, že státy SEAS dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, vyvratitelná. Posouzení žalovaného je zcela obecné a typizované, přičemž žalovaný rezignoval na individuální posouzení. Neexistence rozhodnutí deklarujícího systematické nedostatky ve Francii neznámá, že správní orgán může rezignovat na posouzení aktuální situace ve Francii. Za tím účelem si měl žalovaný opatřit přesné a aktuální informace. Proto je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Domněnka, že členské státy EU participují na dublinském systému, je vyvratitelná. Povinností předávajícího státu je provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby (viz rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, bod 104).
9. Skutečnost, že ve Francii ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování těchto žádostí, přičemž žalobce v tomto ohledu poukázal na ustanovení čl. 12 odst. 1 písm. e) procedurální směrnice. Přetížení azylového systému vede mj. k neschopnosti francouzských orgánů zajistit ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu, což ukazují i aktuálně dostupné zprávy.
10. Konkrétně žalobce poukázal na zprávu AIDA z března 2019 (Country Report: France, Update March 2019, dostupná na internetu), kde je poukázáno na problémy, s nimiž se potýkají osoby navracené do Francie na základě dublinského nařízení. Spočívají především v nutnosti cestovat daleko do přidělené prefektury, kde musí žadatel podat žádost o azyl. K tomu stát neposkytuje žádnou finanční podporu. Některé prefektury v okolí Paříže nebo Lyonu neregistrují žádosti o azyl dublinských navrátilců a předávají je místní kompetentní orientační platformě (PADA). K registraci žádosti by mělo dojít do 3 dnů, ale tato lhůta nebývá dodržována, někdy je aplikován systém telefonického objednávání. Kromě přístupu k azylovému řízení poukazuje zpráva také na problémy s ubytováním žadatelů o mezinárodní ochranu související s nedostatečnými ubytovacími kapacitami, neboť pouze 44 procent žadatelů o azyl registrovaných v roce 2018 získalo ubytování. Přednost při získání ubytování mají rodiny s dětmi nebo páry, což ztěžuje ubytování svobodných mužů nebo žen. Ubytovací kapacity jsou nedostatečné a někteří ze žadatelů končí na ulici.
11. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu vychází z jediné zprávy, konkrétně Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však s touto zprávou nijak nepracuje ani neodkazuje na žádné konkrétní informace, které z této zprávy dovozuje. Sám žalobce přitom při pohovoru uvedl, že ve Francii (na rozdíl od ČR) nemá žádné zázemí, a proto by byl odkázán sám na sebe a nelze vyloučit, že by se mohl potýkat s výše popsanými problémy.

12. Podle názoru žalobce trpí napadené rozhodnutí nedostatkem podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto skutkový stav nebyl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy, a proto navrhl, aby bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ze všech uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své úřední činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR a následně vydal nezákonné či vadné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
14. Žalovaný na základě informací ze Schengenského vízového systému zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum pod č. žádosti FRA262019000400100071533 s platností ode dne 5. 6. 2019 do dne 1. 12. 2019. Na základě této informace požádal žalovaný dne 7. 1. 2020 příslušné orgány Francouzské republiky o převzetí žalobce. Dne 13. 1. 2020 obdržel žalovaný informaci o tom, že Francouzská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
15. Dle přesvědčení žalovaného žalobci ve Francouzské republice žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí, přičemž odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. S ohledem na poměrně velký počet žádostí je logické, že azylová procedura je zde pomalejší než v zemích s nižším počtem žádostí o udělení MO a mohou se v této souvislosti objevit některé nedostatky. Nadprůměrně vysoký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany v rámci Evropské unie se netýká pouze Francie. Na úrovni Evropské unie však nebylo v současné době vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Pokud by situace v oblasti azylového systému vykazovala ve Francii závažné nedostatky, jak se domnívá žalobce, určitě by EU vydala stanovisko v rámci Dublinského nařízení o nenavrácení migrantů do této republiky shodně, jako učinila v případě Řecké republiky.
16. Dále v průběhu azylové procedury na území ČR žalobce vůbec neuváděl, že by se obával přijetí a azylové procedury ve Francouzské republice, pouze sdělil, že ve Francii nikoho nemá, je tam draho, přesto odjezd do Francie bude určitě respektovat, proto jím uvedené obavy až v žalobě lze považovat za značně účelové. Závěrem lze konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 26. 2. 2020, č. j. 33 Az 5/2020-16.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
19. Soud ve věci nařídil **ústní jednání**, neboť žalobce takový postup soudu vyžadoval a krajský soud zároveň považoval ústní projednání věci za nezbytné. Při jednání dne 7. 4. 2020 konaném v omluvené neúčasti zástupce žalovaného a za účasti žalobce i ustanoveného tlumočníka z jazyka arabského krajský soud stručně shrnul obsah napadeného rozhodnutí i argumentace stran. Žalobce při jednání vyjádřil své obavy z přemístění do Francie, které plynou zejm. ze zkušeností jeho přátel, kteří po příjezdu do Francie skončili na ulici. Někteří z nich se pak vrátili do Iráku kvůli špatným podmínkám. Konkrétně zejm. žalobce vyjádřil obavu z toho, že nemá ve Francii žádné vazby a neví, kde by sehnal ubytování. O Francii nemá žalobce žádné aktuální zprávy a neví, jaká je tam situace.
20. Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že ztratil cestovní doklad (ve spisu je doložena fotografie pasu, kterou měl žalobce uloženu ve svém mobilním telefonu). Žalobce mluví anglicky i arabsky a je muslimského (šíitského) vyznání. Je ženatý a má v Iráku dvě děti. Do ČR přijel přes Paříž a Vídeň vlakem. Dříve v letech 2018-2019 pobýval také ve Finsku a v Norsku. K důvodům své žádosti uvedl, že je v ohrožení života, neboť mu šíitské milice vyhrožují zabitím a únosem. Chtěli po něm peníze a vyhrožovali mu smrtí. Proto odjel ze své vlasti a následně poslal manželku i syna do jiného města ke svým rodičům. V protokolu o pohovoru ze dne 16. 12. 2019 zejm. uvedl, že vízum získal za účelem turistiky, ale v Brně má kamarády. Ve Francii však nikoho nemá a je tam draho. Nemůže se vrátit do Iráku, takže by respektoval rozhodnutí o návratu do Francie. Podle přípisu Ministère de L'Interieur (Francie) je přijetí žalobce zpět akceptováno dle nařízení Dublin III čl. 12 odst. 4. Žalobce se má hlásit v prefektuře du Rhone a jeho přijetí je očekáváno na letišti v Lyonu.
21. Ve spisu je založena Informace OAMP ze dne 29. 11. 2019, v níž se zejm. uvádí, že podle informací AIDA z března 2019 disponovala Francie ve všech typech středisek celkovým počtem 86592 ubytovacích míst. Ačkoliv kvůli nedostatečnému počtu míst dochází od roku 2016 k navyšování kapacit, úřady nejsou schopné zajistit ubytování pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu. Krizová ubytování často neslouží jen jako dočasná ubytování, ale i jako trvalá ubytování pro žadatele o mezinárodní ochranu, např. v případě dublinského řízení. Podle informací AIDA není s žadateli o mezinárodní ochranu přijímanými v rámci dublinského systému z jiných členských států zacházeno jiným způsobem než s ostatními žadateli a závisí, v jakém stádiu se nachází jejich řízení o

mezinárodní ochraně. Jejich situace se odvíjí od stadia řízení o mezinárodní ochraně ve Francii, nicméně jejich situaci komplikuje nepřítomnost finanční podpory při přijetí. Při seznámení se s podklady žalobce uvedl, že nechce navrhnout doplnění podkladů a znovu vyjádřil přání setrvat v ČR, jelikož tu chce žít a pracovat.

22. Krajský soud při jednání doplnil dokazování v žalobě citovanou zprávou AIDA Country Report: France, Update March 2019 (angl. originál), která je odkazována rovněž v materiálu Informace OAMP. Konkrétně provedl důkaz výňatky této zprávy týkající se obecného fungování registrace žadatelů o mezinárodní ochranu (vztahující se i na tzv. dublinské navrátilce – s. 25) a podmínek fungování tzv. dublinského řízení se zvláštním zřetelem k cizincům přemístěným do Francie na základě nařízení Dublin III (s. 40-44, 49-50).
23. Dále provedl důkaz články získanými z internetových zdrojů (www.infomigrants.net), konkrétně článkem „Hundreds of migrants still sleeping rough in Paris region amid coronavirus“ publikovaným dne 6. 4. 2020 a dále článkem „Which migrant services in Europe are suspended or reduced due to COVID-19?“ publikovaným dne 18. 3. 2020, zejm. pasáží věnovanou Francii. Tyto články hovoří o tom, že nevládní organizace ve Francii monitorují nepříznivou situaci ohledně fluktuace migrantů „na ulicích“ v okolí Paříže, kteří nemají žádné jiné ubytování. Druhý článek se týká monitoringu dopadu koronavirové pandemie na fungování institucí ochrany práv cizinců v jednotlivých zemích EU (Francie nevyjímaje). Dále krajský soud vzal v potaz též veřejně dostupnou aktuální statistiku šíření onemocnění COVID-19 ve Francii a počet úmrtí na tuto chorobu k datu svého rozhodnutí (8078 úmrtí, celkově 92839 nakažených osob).
24. Žalobce konzistentně při jednání opakovaně vyjádřil své obavy z přemístění do Francie, neboť tam nemá žádné známé ani kde bydlet, chce být v České republice, kde je vše bez problémů. O aktuální situaci ve Francii mu není nic bližšího známo, neboť žije tady. Po přednesu konečného návrhu žalobce krajský soud přerušil jednání za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.
25. Žaloba je **důvodná**.
26. Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda přemístění do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být

určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

27. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, „závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.“
28. Krajský soud uvádí, že žalovaný se sice věnoval hodnocení otázky systémových nedostatků ve Francii, nicméně tak učinil poměrně obecně a bez vazby na okolnosti, které jsou ve věci zjevné. Krajský soud má za to, že žalovaný tak měl učinit i přesto, že žalobce sám konkrétní výtky vůči francouzskému azylovému systému nevznosl, přičemž jeho tvrzení o drahotě a absenci užších vazeb nelze samozřejmě brát jako signál systémových nedostatků. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl ve Francii byla Informace OAMP ze dne 29. 11. 2019, která je určitým kompilátem z jiných zpráv mezinárodních organizací, především AIDA a ECRE, ale také evropského úřadu EASO či Ministerstva zahraničí USA.
29. Krajský soud již ve svých předchozích rozsudcích dovodil, že takový způsob práce s informacemi o příslušném členském státě nepovažuje a priori za nesprávný, ovšem záleží vždy na okolnostech případu (o který členský stát jde, zda je žadatel zranitelnou osobou atd.). V některých případech krajský soud dovodil nepřezkoumatelnost takto podložených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ovšem tak tomu bylo obvykle tehdy, pokud žalovaný přímo citoval ve svém rozhodnutí o zastavení řízení ještě jiné podklady, které nebyly založeny ve správním spisu, anebo tam, kde zjištěné informace nebyly dostačující z hlediska komplexního hodnocení podmínek předání cizince do příslušného členského státu.
30. Pokud žalobce uvádí, že přetíženost azylového systému vede mj. k neschopnosti francouzských orgánů zajistit ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu, což ukazují i aktuálně dostupné zprávy, krajský soud k tomu uvádí, že toto tvrzení žalobce je sice založeno na objektivních poznatcích o francouzském azylovém systému, k čemuž krajský soud doplnil dokazování také zdrojovou zprávou AIDA Country Report: France (update March 2019). Je pravdou, že tato zpráva vypovídá mj. o tom, že přijímací systém ve Francii není nastaven na okamžité flexibilní zaopatření ubytování osob přemístěných do

Francie na základě nařízení Dublin III. Ani zvýšení počtu ubytovacích kapacit v minulých letech zatím nevedl k tomu, že by systém byl schopen zajistit ubytování pro všechny žadatele (viz k tomu i starší zpráva AIDA za rok 2017 přístupná na http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_fr_2017update.pdf, s. 81-82).

31. Osoba přemísťovaná tak musí očekávat, že jí bude ubytování zprostředkováno až po její registraci, což může trvat až několik desítek dnů. Tento objektivizovaný poznatek soudu odpovídá obavám žalobce, které zaznívají v žalobě. V případě Francie však doposud nebyly v obecné rovině tyto skutečnosti prozatím hodnoceny tak, že by naplňovaly pojem tzv. systémových nedostatků (srov. k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 33 Az 1/2019-48), zejm. ve vztahu k osaměle cestujícím jednotlivcům bez zdravotních obtíží.
32. Nicméně krajský soud byl v souladu s ustálenou judikaturou povinen hodnotit situaci ve Francii k datu vydání svého rozsudku, nikoliv k datu vydání napadeného rozhodnutí. V současné situaci komplikuje úvahu o systémových nedostacích aktuální pandemie koronaviru způsobující nemoc COVID-19, která zasáhla drtivě celou západní Evropu, nejvíce pak Itálii, Španělsko, Velkou Británii a Francii. Důkazy provedené krajským soudem (články z internetových stránek www.infomigrants.net) hovoří jasně o tom, že tato pandemie zasáhla i přijímací systém ve Francii, který funguje velmi omezeně pouze v minimálním standardu, přičemž je zřejmé, že problémy systému se zajištěním ubytování pro migranty (a tedy i dublinské navrátilce, kteří sdílejí registrační režim s ostatními žadateli) se tím nepochybně zhoršily. Tím krajský soud nemá na mysli, že by musely tyto potíže dosahovat intenzity systémových nedostatků, zároveň ale při jejich zvážení nepostačuje vycházet z obvyklých floskulí o dodržování mezinárodních a evropských standardů.
33. Navíc krajský soud zdůrazňuje, že žalobce je osobou ve věku velmi blízkém uznávané kritické hranici seniorské populace (65 let), tudíž je třeba v souvislosti s pandemií koronaviru na něho nahlížet jako na osobu potenciálně zranitelnou, která by mohla v případě přemístění v blízké době za v zásadě nezměněného stavu věcí utrpět újmu, neboť by musela čelit v neznámé zemi komplikacím spojeným s dodržováním přijatých omezení, a to pravděpodobně bez větší péče příslušných úřadů (informační servis, poradenství a okamžité zprostředkování ubytování).
34. Krajský soud tedy i přes absentující podrobnější argumentaci žalobce k aktuálním podmínkám ve Francii vyhodnotil tuto změnu situace jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Jeho námitka stran nedostatků v ubytovacím systému tak dostává ve světle aktuálních událostí mnohem větší relevanci a vyžaduje, aby se jí žalovaný náležitě zabýval a shromáždil aktuální podklady pro hodnocení této otázky. Změna situace, v níž se evropské azylové systémy nalézají, vyžaduje podrobnější a přísnější hodnocení otázky, zda v každém individuálním případě přemístění nelze dovodit takové systémové nedostatky přijímacího systému přijímajícího členského státu, které by mohly způsobit závažnou újmu na zdraví cizince anebo vysokou míru ohrožení jeho zdraví.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako důvodnou, a proto rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. V dalším řízení bude žalovaný povinen obstarat si aktuální relevantní podklady o fungování francouzského azylového systému z hlediska přijímání tzv. dublinských navrátilců v době koronavirové pandemie. Ideální cestou je vyžádání stanoviska francouzské strany o zajištění ubytování pro tyto osoby v současné době, příp. o dalších mechanismech ochrany a prevence pro tyto osoby. Žalovaný je povinen vycházet v tomto ohledu i ze skutečností, které na základě provedení doplnění dokazování zjistil krajský soud v tomto řízení a které jsou dokumentovány v soudním spisu. Právním názorem obsaženým v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť úspěšný žalobce žádné náklady neuplatnil ani soud ze spisu nezjistil, že by nějaké vznikly. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný a jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.
38. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně ustanoveného tlumočníka. Konkrétně přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky na výsledných 385 Kč, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za dvě hodiny trvání jednání dne 7. 4. 2020). Dále zvýšil odměnu o uplatněné náklady na poštovné (19 Kč). Soud nepřiznal tlumočnickovi náhradu za parkovné (60 Kč), neboť vzhledem k místu bydliště žalobce mohl využít městskou hromadnou dopravu do místa jednání soudu a užití motorového vozidla nebylo předem soudu oznámeno. Celkem činí odměna ustanoveného tlumočníka za tlumočnický úkon včetně příslušných náhrad částku 789 Kč. Jelikož ustanovený tlumočník není plátcem DPH, nezvýšil krajský soud odměnu o částku připadající na tuto daň. Přiznané tlumočné včetně přiznaných náhrad bude ustanovenému tlumočnickovi vyplaceno za podmínek výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.